SOSYALİZM ÜSTÜN GELECEKTİR

R. Yürükoğlu

İkinci Basım

İŞÇİNİN SESİ YAYINLARI 17

SOSYALİZM ÜSTÜN GELECEKTİR

SOSYALİZM ÜSTÜN GELECEKTİR

R. Yürükoğlu

İkinci Basım

İŞÇİNİN SESİ YAYINLARI 17

Birinci basım: Eylül 1980
İkinci basım: Ekim 1980

Printed by Anvil Printers Ltd. (T.U.)

İÇİNDEKİLER

Türkiye Komünist Partisi'nin 60'ıncı kuruluş yıldönümü nedeniyle Londra'da düzenlenen törende R. Yürükoğlu Yoldaş'ın yaptığı konuşma 9

Türkiye'nin Ortamı 9

Ortama Uygun Tutum 10

TKP'nin Durumu 12

TKP'nin Durumu Büyük Ölçüde Dünya Komünist Hareketinin Durumundan Kaynaklanıyor 24

Bizi Bekleyen Görev 42

*Türkiye Komünist Partisi'nin 60'ıncı kuruluş yıldönümü nedeniyle Londra'da düzenlenen törende R. Yürükoğlu Yoldaş'ın yaptığı konuşma**

* Bu konuşma, 10.9.1980 günü, faşist darbe öncesinde yapılmıştır.

Değerli Yoldaşlar,
Partimizin ve dünya komünist hareketinin zor bir döneminde gelen 60. kuruluş yıldönümümüz hepimize kutlu olsun,

Türkiye'nin Ortamı

Yoldaşlar, Türkiye'nin ortamını hepimiz biliyoruz. Bu nedenle üstünde az duracağım. Ülkemizde yaşamın her alanında kaos vardır. Cumhurbaşkanı seçilemiyor. Menşeviklerin *Radyo*'dan son günlerde yaptıkları değerlendirmeyle, Dışişleri Bakanı'na verilen güvensizlik oyu, parlamentonun anti-emperyalist bir çoğunluk sağlayabildiğinin kanıtıymış! Bizce, burjuvazinin yönetemezliğinin yeni bir kanıtıdır.

Geçtiğimiz günlerde BBC televizyonunda, İspanya'da bir kişinin teröristlerce öldürülmesi baş haberler arasında yer alıyordu. Yine aynı yayında, İspanya'da son yılda 70-75 kişinin öldürüldüğü söyleniyordu. Türkiye'de ise son üç günde, ilk gün 40 kişi, ikinci gün 20 kişi, 3 günde toplam 76 kişi öldürüldü. Türkiye'de bu yıl öldürülenlerin sayısı 4000 kadar olacaktır. Bunlar da *gazetelere yansıyan* sayılardır. Gerçek sayı herhalde bunun çok üstündedir.

Türkiye'de devrimci durum vardır ve giderek derinleşmektedir. İzmir ayaklanması, Çorum olayları, Fatsa olayları, İnciraltı katliamı, tüm bunlar göstergedir.

TKP'nin oportünist kanadı daha hala bu gerçekleri görmezden geliyor. Daha hala devrimci durumun varlığını reddediyor. Yarın yurdumuza faşizm gelirse, bunda oportünistlerin günahı büyük olacaktır.

Ortama Uygun Tutum

Devrimci durum, sınıf savaşında kendine özgü taktikler ister. Bunu beceremeyen siyasal hareketler erimeye mahkumdur.

Devrimci durumun varlığını ve yoğun faşist

terörle birlikte yükselişini saptamak, ayaklanma çağırmak demek değildir. TKP'nin Leninci kanadı, ayaklanma çağrısı *yapmıyor.* Devrimci durumu, devrim anı gibi anlamaya çalışmak, bizi ayaklanma çağırmakla suçlamak, oportünistlerimizin kavga dışına kaçmak için sarıldıkları bir çarpıtmadır. Komünistler için devrimci durum, bir ülkede devrim potansiyelinin varlığından başka bir anlam taşımaz. Devrimci durum eylem aşaması değil, propaganda aşamasıdır. Yalnız, bu aşamada propagandanın *içeriği* değişir, *yaşamın dayattığı gerçekleri* izler. Devrimin doğrudan propagandası öne çıkar.

Türkiye Komünist Partisi Leninciler Konferansı (1980) ülkemizin bugünkü ortamında komünistlerin görevlerini şöyle saptamıştır:

1. Devrimin doğrudan ve yaygın propagandasını yapmak;
2. İşçi sınıfı ve halk yığınlarıyla hızla bütünleşmek;
3. Örgütlerimizi günün gereklerine göre geliştirmek;
4. Emperyalizme, faşizme, tekellere, ulusal zulme karşı savaşan tüm güçlerle sağlam eylem birliği kurmak.

Türkiye'de izlenmesi gereken tutum budur. Ne bireysel terörizm, ne burjuva kuyrukçuluğu

çıkar yol değildir.

TKP'nin Durumu

Türkiye'de fırtınalı dönem, devrimci durum, ona hazır olmayan partimizi böldü. Merkez Komite'nin çoğunluğunun burjuva kuyrukçuluğunda ısrarı gemiyi kayalara vurdu.

Oportünistler önce devrimci durumu kabul ettiler. Hükümet, devlet can güvenliğini sağlayamıyor, halk can güvenliğini kendisi sağlamalıdır dediler. Can güvenliği komiteleri kurulmalıdır dediler. Tüm bunları, bir *Merkez Komite Bildirisi* ile bağlayıcı karar olarak yayınladılar. Sonra geri kaçtılar.

Geçtiğimiz dönemde Leninciler üstün bilinç gösterdiler. Halkın mutluluğu için savaşıma hiçbir ikircim göstermeden daldılar.

Tek tek bireyler olarak hepimizin pek çok eksiği ve yanlışı vardır. Başka türlü olamaz, hepimiz kapitalizmin ürünüyüz. Ve bu eksik ve yanlış yanlarımızla sürekli savaşıyoruz. Ancak, kadrolar, o kadroları oluşturan bireylerin eksikleri ve yanlışları düzeyinde değerlendirilemez. Böyle bir değerlendirme, savaştan kaçışın bir başka yolu olur. Kadro değerlendirmesi yaparken

bakılacak yer, o kadronun toplumsal gelişmenin dayattığı görevleri önüne koyup gerçekleştirmek için çalışıp çalışmadığıdır. Bir kadronun ileriliği ya da geriliği bununla belli olur. Bu nesnel ölçütle bakıldığında, TKP'nin Leninci kanadı başarılı bir sınav vermiştir. Partimizdeki çiftlikçi gidişe dur demekle, ondan sonraki adımlarıyla üstüne düşen görevi yaptı, her an yapmaktadır. Eksiklerini, yanlışlarını daha büyük ölçüde gidererek yarın görevlerini daha iyi yapacaktır.

TKP yarım yüzyıldır demokratik merkeziyetçiliğin işlemediği bir partidir. Uzun bir tarihsel dönem kendisi de yok olmuştur. Rekor sayılacak bir süredir, 49 yıldır parti kongresi toplanmamıştır. Böyle bir partide, böyle bir yapı içinde doğru görüşlerin yönetime egemen olabilmesinin olanaksız gibi olduğu en baştan belliydi.

Bu olanaksızlığı gören yalnızca bizler değildik. Başka yoldaşlar da gördüler. Ne var ki, parti yönetiminin izlediği kuyrukçu siyaseti reddeden bu yoldaşlar, bizim yolumuzdan yürümediler. Ödün alıp ödün vererek, "sorun yaratmadan" partiyi düzeltebileceklerini düşündüler. Bu nedenle, *İşçinin Sesi*'nin söylediklerinin doğru olduğunu bildikleri halde kavgada destek vermediler... Bugün varılan yer, onların ne denli ağır bir hata işlediklerini açıkça gösteriyor. Sorun

yaratmadan düzeltebiliriz dedikleri parti bugün 1,5 yıl öncesine oranla çok daha sağdadır. Parti içi kavgada Leninciler sağlam bir ideolojik temelle geldikleri için sola savrulmadılar. Oysa, kavganın mantığına teorisizlikleri eklenince onlar iyice sağa savruldular. Öyle ki, bugün ortacı oportünistler, 1,5 yıl önce oportünistlerin durdukları yerden daha sağda duruyorlar.

Uzlaşma yolundan yürüyen yoldaşlar bugün derin bir açmaz içindedirler. Onların bir bölüğü menşeviklere bulandı, eridi gitti. Bir bölüğü köşeye sıkışmanın çaresizliği içinde ellerini oğuşturmaktan başka birşey yapamıyor.

İşçinin Sesi o yolu tutmadı. O kısır döngüye sıkışmamakla gerçekten tarihsel bir adım attı. Daha işin başında Politik Büro'ya şöyle dedi: "Evrimci yoldan devrim yapılamaz, partimize kendi içinde devrim gerekiyor. Partimizin düzeltilmesinin yolu kötü bir barıştan değil, iyi bir kavgadan geçiyor."

Açık kavga yolunu tutarken üç şeye güvendik. Birincisi, işçi sınıfının deneyim ve bilinç düzeyine, ikincisi, devrimci durumun varlığına ve her geçen gün bizi kanıtlayacağına, üçüncüsü, ideolojimizin doğruluğuna, bilimselliğine güvendik. Yola böyle çıktık.

Yolumuzun üstünde kısa dönemde karşıla-

şabileceğimiz belli başlı üç olasılık vardı. Birinci olasılık, küçük bir gurup olarak kendi içimize dönmek, birbirimizi yemek ve varlığımızı koruyamamak. Bu, oportünizme en büyük güç şırıngası olurdu.

İkinci olasılık, en uzak olasılıktı. Parti içi tartışmanın yolları kapatılmazdı, yoldaşça bir tartışma yürürdü ve bu yoldan parti çoğunluğu doğru görüşlere kazanılırdı.

En büyük olasılık, menşeviklerin en başından bizleri hain ilan etmeleri, tartışmayı önlemeleri, sopayla, zincirle, silahla saldırmaları ve fikirlerimizi ulaştıramadığımız militanları bize karşı kilitlemeleriydi. Bu olasılığı önceden gören *Leninciler Konferansı* ikili bir taktik uygulanması kararı aldı. Bir yanda parti-içi savaşımı ne pahasına olursa olsun sürdürmek, öte yandan toplum içindeki olağan parti çalışmalarını sürdürmek. Böylece hem parti içinde en değerli savaşçıları kazanmak, hem toplumdan kazanacağımız yeni yoldaşları parti içinde oportünizme karşı savaşıma sürmek olanağı doğacaktı. Ve bu üçüncü olasılık gerçekleşirse, bir yanda gerçek Komünist Partisi örgütleri, Leninci-savaşkan örgütler fışkırmaya başlarken, öte yanda eski biçimsel yapı menşeviklerin elinde giderek çürüyecekti. *Konferans*'ın çözümlemesi böyleydi.

Olaylar, *Konferans* çözümlemesinin doğruluğunu gösterdi. Menşevikler üçüncü yolu tuttular. Bunun karşısında Leninciler de önceden belirledikleri tutumu izlediler. Bugün Leninizm güçleniyor. Partisini kâğıt üstünde değil, yaşamın içinde temsil ediyor. Leninci il komitelerinin bildirilerini okuyorsunuz. Bunlar, Türkiye komünist hareketinin 60 yıldır hasret duyduğu bildirilerdir.

Kavganın açığa çıkmasından bu yana 1,5 yıl geçti. Bu süre içinde ortaya çıkan gelişmelere kısaca bir göz atalım.

Bu süre içinde Türkiye'de ve Avrupa'nın çok yerinde TKP'nin Leninci, savaşçı parti örgütleri yükseldi... Türkiye sol hareketinde en büyük ideolojik etkinlik *İşçinin Sesi* tarafından temsil edilmeye başlandı...

Bu süre içinde *İşçinin Sesi*'nin teorisinde giderek hızlanan bir gelişme vardır. Hareketimizin teorisi durağan, klişeleşmiş, grileşmiş bir teori değil, sürekli ilerleyen, yaşamı hergün daha iyi yansıtan bir teori durumundadır... Bu süre içinde Leninci hareket işçi sınıfı içinde yer tuttu. Türkiye'deki kadrolarımızın önemli kesiminin işçi oluşu, sendika tabanlarından ses getirmeye başlayışımız bunun kanıtıdır... Yine bu süre içinde Kürt ulusal hareketinin genel desteğini

kazandık. Kürt komünistleriyle gerçekten sıcak ilişkiler kurduk... Türkiye ölçüsünde devrimci hareketlerle eylem birliği yolunda önemli adımlar attık.

Bu kısa özetten sonra hiçbir burnu büyüklüğe kapılmadan diyebiliriz ki, *İşçinin Sesi* hareketi 1,5 yıl içinde Türkiye devrimci hareketine yeni bir soluk getirmiştir. Devrim hareketinin hem tarihinde, hem bugününde bilimsel soğukkanlılıkla devrimci coşkuyu gerçekten birleştirebilmiş tek hareket olmuştur.

Meyve veren ağacı taşlarlar demişler, üstümüze çok hesaplar, provokasyonlar dönüyor. Ilıcaklardan MİT'ine dek bizimle uğraşıyor. Burjuvazi bizi hedef gösteriyor. Son 15 gün içinde 100'ün üzerinde yoldaşımız tutuklandı, ağır işkence görüyorlar.

Yoldaşlar, biz tüm hesapları bozarak, tüm provokasyonları aşarak ilerliyoruz, ilerleyeceğiz. Birbuçuk yılın *varolma savaşı* başarıyla sonuna vardırılmıştır. Yarınlar neyi getirirse getirsin bu bayrak artık yere inmeyecektir.

Menşevikler ise hızla geriliyorlar ve panik içinde abuk sabuk söyleniyorlar. Eskiden belli bir "ağırbaşlı parti yönetimi" havası vardı. Uçtu gitti. Son Plenum Raporu'nda, henüz ideolojik olarak yenemedik, ama durun bakın nasıl

yeneceğiz, ne yanıtlar vereceğiz yollu sözler söylüyorlar.

Bir örnek daha vereyim. Son günlerde radyoyu dinleyenler, TKP'nin Sesi'nin bizim gurupçuluğumuzu nasıl kanıtladığını duymuşlardır. *İşçinin Sesi*'nde Yaz Taarruzu üstüne çıkan bir yazıda, toplantılarda guruplar halinde sosyalist yarışma içinde heyecanlı anlar yaşanıyor gibi birşeyler yazılmıştı. Radyo bu yazıyı okuyor ve görüyor musunuz bunlar ne denli gurupçudur diyor.

Türkiye komünist hareketi bizim hareketimiz, Türkiye Komünist Partisi bizim partimizdir. Bu, hem ona herşeyiyle sahip çıkmamızı, hem geçmişini ve bugününü soğukkanlı bir eleştiriden geçirmemizi gerektiriyor. Böyle baktığımızda görürüz ki TKP ta başından burjuva ulusçuluğunu enternasyonalizmle garip biçimde birbirine bulamış bir partidir. Uluslararası konularda aldığı enternasyonalist tutum onun enternasyonalist yapısının sonucu değil, kendi ülkesi ve halkı içinde kök tutamamış, varlığını sosyalist ülkelerde sürdürmüş bir yönetim oluşunun sonucudur.

TKP'deki oportünizmin ulusçu çizgisinde bugün yeni olan nedir? Bugün yeni olan, menşevik yönetimin burjuva ulusçuluğunu şimdi yeni bir tarihsel temelde önümüze sürüyor

olmasıdır. Bu kez kapitalizmin ülkemizde vardığı gelişme düzeyinden yararlanarak aynı şeyi yapıyorlar. "Devlet tekelci kapitalizmi süreçleri" ve emperyalizm, tekelciler dışında kalan küçük, orta ve büyük kapitalistleri de *eziyor,* onlara *ulusal* bir nitelik kazandırıyor diyorlar. CHP çözümlemeleri, "ezilen tekelci olmayan büyük burjuva" çözümlemeleri, son aylarda iyice azıtan MSP övgüleri, tüm bunlar parti içinde ulusçuluğunun yeni bir tarihsel temelde hızla canlandırıldığının kanıtlarıdır.

Türkiye'den yazan bazı yoldaşlar bizden parti tarihi yazmamızı istiyorlar. Parti tarihi yazılmasını istemek çok haklı bir istektir. Parti tarihi ortada olmayan bir parti köksüz ağaca benzer. Menşeviklerin partimizin tarihi üstüne yazdıkları, 1001 gece masalıdır. Belgesi, kanıtı yoktur. Oysa biliyoruz ki, partinin havası alınmış sandıklarda birkaç sandık dolusu belgesi vardır. İlk kuruluş yıllarından bu yana Komintern'in sakladığı, ondan sonra saklanan belgeler vardır. Bu belgeler neden basılmaz?

Oportünistler ciddi bir parti tarihi yayınlayamazlar. Bu intihar demek olur. Bize gelince, biz de bir parti tarihi yazamayız. Doğruluğundan emin olarak ancak son 10 yılın parti yaşamını yazabiliriz. O da parti tarihi değil, parti yaşamı

olur.

Son menşevik plenumu üzerinde de kısaca duralım. BİP sorunu gibi plenumun ele aldığı "teorik" konulara girmeyeceğim. Yalnızca üç noktaya değineceğim.

Plenum raporu, tutarlı, ciddi bir ideolojik savaşım veremeyişlerinin suçunu ideolojik kadrolara yüklüyor. İdeolojik işlerde çalışanlar nedense çabuk bir biçimde Leninci yanıtlar veremiyorlar diyor. Bu yoldaşlar görevlerini yapamadılar diyor. Açıkçası, tüm suçu kendi üstlerinden alıp ideolojik büro denen bir kaç yoldaşın üstüne yıkıyor. Bir kez, devrimi amaçlayan bir partide ideolojik kavganın başını Politik Büro'nun çekmesi gerekmez mi? Sonra, ideolojik işlerde çalışan yoldaşlar ne yapsınlar? Onları doğruların üstüne sürüyorlar. Bu ciddi bir zorluktur. Doğruya yanıt vermek kolay iş değildir. Bir de Politik Büro ikide bir fikir değiştiriyor. Yoldaşın biri kitap yazmaya oturuyor, sosyal-demokratlar şudur diye yazacak, bakıyor ertesi gün Politik Büro başka birşey söylüyor. Kısacası, Politik Büro tam bir yavuz hırsız gibi davranıyor. Hem herşeyin suçlusu odur, hem suçu başkalarına yıkıyor. Plenum raporunun birinci ilginç yanı buradadır.

Plenumun ikinci ilginç yönü, ilk kez

kararları daktiloyla çoğaltıp(!) dağıtmış olmalarıdır. Daha basma aşamasına gelemediler ama daktiloyla çoğaltmaları bile onlar açısından bir ilerlemedir. Kararların içinde bir de "rapor düzeni" vardır. Bunlar, *İşçinin Sesi*'nden birşeyler öğrendiklerini gösteriyor. *Leninciler Konferansı*'nın ardından hemen orada ne yapılmışsa onu yapmaya çalışıyorlar. İlerletiyoruz onları. Bu da dikkate değer bir noktadır. Hiçbir zaman öncü olamayacaklar. Geçmişleri, bugünleri, herşeyleri bunu kanıtlıyor. Biz olabilir miyiz? Onu zaman gösterir. Ama onlar hiçbir zaman öncü olamayacaklar. Böyle ilerleye ilerleye, ve de iyi çalışırlarsa belki iyi bir artçı olabilirler.

Plenumun en ilginç yönü ise şu karikatür gibi cümledir: Örgütsel olarak yendik, ideolojik olarak da yenmek gerekiyor! Aslında çok acıdır. Partinin, ajan-polis olmadığını bildiğin en militan, en aktif, partide yıllardır ne ileri adım atılmışsa büyük bölümünün altından kalkmış kadroları, bazı fikirler öne sürüyorlar. Sen, bunların yanlışlığını partiye göstermeden, kendi kendine göstermeden "onları attım" diyorsun. İdeolojik olarak yenmeden, örgütsel olarak yendik diyorsun. İğrenç bir tutum. İdeolojik olarak yenmediğini, örgütsel olarak nasıl yeniyorsun? Bir takım kâğıt üstü oyunlarla. Buna

verilecek tek bir yanıt vardır: Tükürükle yapışan üfürükle çözülür. İdeolojik olarak yenemediğinizi örgütsel olarak da yenemezsiniz. Ve işte bizi yenememişlerdir.

Yoldaşlar, TKP'nin oportünist kanadı yenilecektir. Komünist hareket bunların elinden kurtarılacak ve dolu dizgin bir gelişme içine sokulacaktır. Bundan kimsenin kuşkusu olmasın.

Yalnız, birşeyi ayırmak gerekir. Oportünizm yok olmayacaktır. Oportünizmle boğuşma bir iki yılın işi değildir. Biri batınca, öteki çıkacak, devrimden sonra da sürecektir. Bunu iyi anlamalıyız.

Ülkemizde oportünizmin geniş bir toplumsal tabanı vardır. Türkiye, bir küçük burjuvalar denizidir. Küçük burjuvazi varoldukça, bu denli yaygın olarak varoldukça, küçük burjuvalar fikirlerin işçi sınıfı hareketini etkilememesi düşünülemez. Sonra, işçi sınıfımız, bilinci henüz proleterleşmemiş geniş bir yığını içinde barındırıyor. Türkiye işçi sınıfı, tarihi eski bile olsa, kendisi genç bir sınıftır, hızla büyüyen bir sınıftır. Bu da oportünizme uygun bir tabandır. Sonra az da olsa bir işçi aristokrasisi ve oldukça yaygın bir işçi bürokrasisi vardır. Görüldüğü gibi, oportünizmin ülkemizde oldukça geniş bir toplumsal

tabanı vardır.

İdeolojik koşullara baktığımızda, dünya komünist hareketinin bugünkü konumunun oportünizm için ciddi bir kaynak yarattığını görürüz. Ülke içinde de, "büyük Türk ulusçuluğu" yine ciddi bir kaynaktır. Bu kaynaklar da bugünden yarına kurumayacaktır. Hele ideolojik kaynaklar, sınıfsal tabanları ortadan kalksa bile nesiller boyu sürecektir.

Evet, oportünizm yok olmayacaktır. Ama bu oportünizm, TKP'deki oportünizm, hatta birkaç ay içinde yok edilebilir. Şu birbuçuk yıllık ideolojik savaşımın sonucuna bakın. Yaygın deyimiyle, "12-0 galibiz" Hiçbir savımızı yanıtlayamadılar. Peki, böyle yoksul bir oportünizm, bu denli yere çalındığı halde neden hala varlığını koruyabiliyor? Bu önemli bir sorudur.

Ayrıntıları ayıklarsak, tek *temel neden* kalır: Dünya sosyalist sisteminin *resmen* onları tanıması. Bu destek çekilsin, bakalım TKP yönetimi oportünistlerin elinde kalır mı?

Yaptığımız gerçekçi bir saptamadır. Bu saptama bizi şu sonuca bağlıyor: TKP'nin durumu, büyük ölçüde dünya komünist hareketinin bugünkü durumundan kaynaklanmaktadır.

TKP'nin Durumu Büyük Ölçüde Dünya Komünist Hareketinin Durumundan Kaynaklanıyor

Yoldaşlar, konuşmam dört başı mamur bir çerçeve çizmek amacı taşımıyor. Öyle bir çerçeve çizmek çok zordur, bilgi birikimimizi de aşar. Yalnızca bizim hareketimizi ilgilendirdiği kadarıyla bazı yönlerine değineceğim.

Dünya komünist hareketi, Türkiyeli komünistlerin büyük bir sorumluluk içinde yanaşmaları, basitleştirmelerden kaçınmaları gereken bir konudur. Ancak doğruluğuna inandığımız yönlerini de açıkça tartışmak zorundayız.

Bugün dünya komünist hareketinin ideolojik birliği parçalanmıştır. Emperyalist ülkelerin geçici bir tarihsel dönem için bile olsa, az gelişmiş ülkelerden çalarak da olsa sağladıkları daha ileri ekonomik-teknolojik gelişme düzeyinin getirdiği güçlü ideolojik baskı altında; 1945'den bu yana dünyada yaşanan göreceli barışçıl dönemin derin etkisi altında; sosyalist ülkelerde yeni yetişen kuşakların işkence, polis, zindan, ölüm, burjuva, emperyalist görmemiş bilinci altında; tarihsel bir

gerçeklik olarak, sosyalizmin, Marks'ın öngördüğü gibi önce ileri kapitalist ülkelerde değil, az gelişmiş ülkelerde başarıya ulaşmasının kaçınılmaz sonucu olarak gelen, sosyalist ülkelerdeki nesnel güçlükler altında; kendi içinde derin ve büyük farklılıklar da taşımasına karşın, dünya komünist hareketi bir bütün olarak sağa kaymıştır.

Dünya komünist hareketinin ideolojik birliği, Komintern'in kapatılmasından önce parçalanmıştır. Örgütsel birliğin ortadan kaldırılması, bu ideolojik parçalanmayı daha da hızlandırmıştır. Ve bugün ideolojik ayrılıklar o denli derinleşmiştir ki, komünist partileri uluslararası bir konferans toplayamaz durumdadırlar. Çeşitli bölgelerin komünist partileri arasında, sınırlı amaçlarla toplanan konferanslar bile çetin bir hazırlık döneminden sonra elde edilebilen başarılar durumuna gelmiştir.

Bu koşullar altında, "partilerin iç işlerine karışmama" ve parti-içi kavgalarda taraf tutmadan resmen yönetici olanları (nasıl olmuşlarsa olmuşlar) tanıma, partilerin bölünmesini önleme yolu olarak benimsenmiştir.

Evet, doğrusu bir partinin sorunlarını kendi içinde çözebilmesidir. Ancak bir kez, yukarda sözünü ettiğimiz uygulama ***bu yolun sağlıklı***

yürümesini engelliyor. Ne yolla olursa olsun yönetime gelmiş bir ekibin eline, ne denli yanlışı savunuyor olursa olsun, daha baştan önemli bir üstünlük veriyor. İkincisi, dünya komünist hareketinin ilkesel ölçütle doğrudan yana tutum almasını ve bu tutumu açık bir tartışma içinde yoldaşça ortaya koymasını engelliyor. Üçüncüsü, bir parti sorunlarını kendi içinde komünistçe çözemediğinde, ya da hatta böyle sorunlar çıktığında kardeş partilerin Marksizm-Leninizmin arılığını ölçüt alır biçimde açık tutum belirtmeleri, proletarya enternasyonalizminin de gereğidir.

Ve yoldaşlar, emperyalizm en güçlü dünya sistemi oluşunu sürdürdüğü sürece, burjuva ideolojisi dünya ölçüsünde bu denli güçlü olduğu sürece, "partilerin iç işlerine karışmama" ve parti içi kavgalarda taraf tutmadan resmen yönetici olanları tanıma uygulaması, *partilerde sağ yönetimlere yol açmaktan* başka sonuç vermez.

Bizce tutulması gereken yol, böyle diplomatik genellikler değildir. Her partinin yaşadığı olayı kendi başına değerlendirmek ve en başta Marksizm- Leninizme ve o ülkenin koşullarına uygunluğu açısından değerlendirmek gerekir. Kim haklıdır? Bu soru gözden kaçtığında geriye pek birşey kalmayacaktır. "İçişlerine karışma-

ma", haksızdan yana karışma anlamına gelecektir. Böyle bir tutum ise ne gerçekçi, ne yapıcı olur.

Yoldaşlar, bu konuyla ilişkin olarak önemli bir noktaya değinmek istiyorum. TKP'de oportünizmin yaşayabilmesinin en önemli nedeni SBKP'nin resmen onları tanımasıdır diye bizim SBKP'ye ve Sovyetler Birliği'ne karşı tutumumuzda bir değişiklik olur mu? Olmaz, olamaz. Bizim inancımızın tabanı nesneldir, Sovyetler Birliği'nin dünya devrimci merkezi oluşudur. SBKP'nin oportünist yönetimi tanımasının bu denli belirleyici etki yapması da bizi doğrular, Sovyetler Birliği'nin devrimci merkez oluşunu kanıtlar. Bu nedenle, gelip geçici tutumlar bizi etkilemez. Biz biliriz ki, yaşam yanlışların düzeltilmesini zorlar. Türkiye Leninci hareketinin güçlenmesi oranında, TKP olayında da yaşam yanlışların düzeltilmesini dayatacaktır. Bunu birlikte yaşayacağız. TKP'de oportünizmi ezeceğiz.

Biz dünya sosyalizmi için herşeyi göze alırız. Tam bu nedenle, yanlışlara gözümüzü kapamayız. Bugün dünya komünist hareketindeki güçlükler büyük ölçüde bu ilkenin uygulanmamasıyla beslenmektedir. Hem TKP içinde, hem uluslararası alanda açık konuşma yanlısıyız. Bu yolun "bölücü" değil, gerçek birleştirici ve

ilerletici yol olduğuna inanıyoruz. Yanlış tutumları en çabuk giderme yolu olduğuna inanıyoruz.

Örneğin, Afganistan'da Hafızullah Amin'i biz CIA ajanı olarak değil, Afganistan devriminin gerçek lideri olarak tanıyoruz. Amin'in "ajanlığı" üstüne verilen kanıtlar inandırıcı değildir. Her ağızlarını açtıklarında "bismillahirrahmanirrahim"le konuşmaya başlayan bugünkü yöneticiler ise oportünizmin temsilcisidirler. Kızıl Ordu'nun Afganistan devrimini koruması proleter enternasyonalizminin gereğidir ama Amin'in ve partinin 97 liderinin başına gelenler tarihsel bir haksızlıktır. Afganistan olaylarından çıkaracağımız ciddi dersler vardır.

Örneğin son Polonya olaylarında biz Polonya Birleşik İşçi Partisi'ni derinden suçlu olarak görüyoruz. Bu konuya biraz daha uzunca bakalım.

Polonya Olayları

Polonya olayları önümüzdeki yıllarda dünya komünist hareketinin gidişini etkileyecek bir gelişmedir. Polonya olayları dünya komünist hareketinde yeni bir defter açmıştır dersem hiç de abartma olmayacaktır. Bugün dünyanın her

yanında burjuvazi bu olayları sömürüyor, sosyalizmin kapitalizme olan üstünlüğünü gözlerden gizlemeye çalışıyor. Kısa dönemde daha iyiye ya da daha kötüye doğru bir gidiş olabilir. Fakat ne olursa olsun, diplomatik örtülerden, "resmi iyimserlikler"den kurtulmuş bir dünya komünist hareketi eninde sonunda kazançlı çıkacaktır. Polonya olaylarının nedenlerine korkusuzca işaret edebilirsek, bugünden de Leninizm kazançlı, burjuvazi zararlı çıkacaktır. Bizde bir atasözü vardır. "Bir müsibet bin nasihatten yeğdir" derler. Doğru tutum alabilirsek bu da öyle olacaktır.

Polonya'da ne oldu? Burası oldukça açıktır. Polonya işçi sınıfının büyük bir bölümü Komünist Partisi'ne karşı sokağa çıktı. İşin özü budur. Hiç gizlenemez özü budur. Batı basınında en fazla Gdansk bölgesindeki gelişmeler öne çıkarılıyor. Çünkü o hareketin başını "hoşnutsuzlar", anti-komünistler tuttu. Walesa'nın babası Amerika'da Reagan'la seçim toplantılarına çıkıyor. Fakat asıl tüyler ürpertici olan, Komünist Partisi'nin geleneksel yatağı olan Silezya madencilerinin greve çıkmasıdır... Ülkenin her yanına yayılan grevlere çok sayıda partili katılmıştır. Öte yanda, Polonya'da uzun yıllardır iki güçlü illegal siyasal hareketin varlığı

bilinmektedir. Biri Hristiyan Demokratlar, ya da onun karşılığı olan hareket, ötekisi Sosyal Demokratlar. Bu iki siyasal hareket yine uzun yıllardır kilisenin aktif desteği altında çalışmaktadır. Fakat olayların çıkış nedeni onlar değildir. Onlar yalnızca halkın haklı bir takım istemlerini kullanarak olayların boyutlarını büyüttüler ve başına geçebildiler.

Polonya'da bu olaylar neden oldu? Asıl yanıtlanması gereken soru budur. Bu sorunun yanıtları dünya sosyalist sistemini daha iyi anlamayı belirler, Türkiye'de kurulacak sosyalizmi belirler, herşeyi iyi anlamayı belirler. Dediğim gibi, tam bir çerçeve çizmek savında değilim. Yalnızca çok önemli bazı yönlerine değineceğim. Neden böyle oldu konusunda 4 tane ana neden sayacağım.

Birinci nedeni anlamak için biraz geriye gitmek gerekir. Sovyetler Birliği'nde sosyalizmin kuruluşuna ve onun Polonya ile bağına bakmak gerekir.

Bunun için de önce model ile uygulama arasındaki farkı hatırlamalıyız. Model (yani teori) ile pratik (uygulama) hiçbir zaman birbirlerine tam denk düşmezler. Teori, somut olguların ortak noktalarının bilimsel soyutlama yoluyla birleştirilmiş en kusursuz bütünüdür.

Yaşama uygulandığında mutlaka uygulandığı somut durumun özelliklerine bağlı olarak bazı yönleri kırılır, bozulur, deforme olur. Kaba bir örnekle, top yuvarlaktır ama dünyadaki hiçbir somut top tam yuvarlak değildir. Topun yuvarlaklığı, kafamızda ulaştığımız bir soyutlamadır.

Sosyalizmin kuruluşu açısından baktığımızda Marks ve Engels'in özellikle getirdikleri fikir, sosyalizmin en ileri [redacted] üretim güçleri üstünde kurulacağıydı. Uygulamada ise az gelişmiş Rusya'da kuruldu. Kurulmamalı mıydı? Olur mu öyle şey? Lenin'in büyük dehası işte tam burada dev gibi dikiliyor.

Kurulmalı-kurulmamalı tartışması Rusya'da da devrim öncesinde ve sırasında çıktı. Rusya'da sosyalizmin kurulmasının olanaksızlığını, bunun "kitaba uymadığı"nı, eski devrimci merkez Almanya modeline ters düştüğünü söyleyenler oldu. Lenin bu görüşleri şematik, özde Marksist olmayan bir tutum olarak niteledi. 1923 yılında yeniden bu konuya değinirken, Marksist geçinen küçük burjuva demokratları, II. Enternasyonal oportünistleri için, "bunlar Marksizmde belirleyici olanı, yani onun devrimci diyalektiğini anlamaktan tümüyle yoksundurlar"[1]

1 Lenin, *Toplu Yapıtlar*, İngilizce basım, c.33, s.476.

dedi. Ardından da, evet, sosyalizmin nesnel ve kültürel temelleri Rusya'da yeterli değildir ama devrimci durum doğdu, işçi sınıfının iktidarı ele almasının ve yığınların enerjisine dayanarak bu temelleri kendisinin yaratmasının olanağı doğdu, buna sırt mı çevirecektik dedi. Ne denli açık konuştu.

Böylece, o zamanlar evrensel sayılan Alman "modeli"nin dışına çıkılarak Rusya'da sosyalizm kuruldu. Kuruldu ve insanlığa ölçülemez katkısı oldu, oluyor, olacak.

Sovyetler Birliği'nde kurulan sosyalizm, her somut uygulamada olacağı gibi, iki ayrı özellikler bütününü birlikte barındırır. Bir yanıyla sosyalizmin evrensel özelliklerini, nerede kurulursa kurulsun taşıması gereken özelliklerini, teoriyi tam yansıtan özelliklerini barındırır. Öteki yanıyla Sovyet toplumunun kendi gelişme özelliklerinden kaynaklanan *geçici* özellikleri içinde barındırır. İşte bu özgül yanların bir başka sosyalizmde olması gerekmez. Çünkü onlar o toplumun gerçeğinde beliren özelliklerdir.

Lenin'in yaşadığı yıllar boyunca düzelmesi için çalıştığı, Sovyet toplumunun gelişme özelliklerinden kaynaklanan özgül yanların tümü tek bir yargıya eşitlenir: Demokratik merkeziyetçili-

ğin demokratiklik yanının geride kalması. Orada varolan ve Lenin'in sürekli savaştığı aşırı yaygın bürokrasi bunun göstergesidir. Yine Lenin'in hiç de bir evrensel zorunluluk olarak değerlendirmediği tek partili sistem bunun göstergesidir. Giderek, hele 1930'lardan sonra toplumda ve partide tartışmanın sınırlanması bunun göstergesidir. Sendikaların bir devlet kurumu gibi çalışmaları bunun göstergesidir. Tüm bunlar, sosyalizmin teorisine özgü özellikler değil, somut bir ülkede kurulan sosyalizmin uzun süre taşımak zorunda olduğu, o ülkeye özgü özelliklerdir. Bunlar, Lenin'in RKP(B)'nin 8. Kongresi'nde söylediği gibi, "Rusya'nın kapitalist bir ülke olarak yeterince gelişmemişliğinden"[2] kaynaklanan özelliklerdir. Ayrıca yaşanan o dönemin, tarihin gördüğü en zor dönem oluşu, bu eksiklerin üstüne tam anlamıyla gidilmesini de güçleştirmiştir. Bu durumun bilincinde olan SBKP, son kongrelerinde, "sosyalist demokrasinin geliştirilmesi" konusunun altını ısrarla çizmektedir.

Kısaca değindiğim bu eksik ve bozuk yanlar yönetim kadrolarının ya da genel sekreterlerin tutumuna indirgenemez. Kişisel hatalar ya da

2 Lenin, *Toplu Yapıtlar*, İngilizce basım, c.29, s.182.

üstünlükler doğal olarak yapının belirlenmesinde rol oynamıştır. Yalnız bir nokta tartışılamaz, Sovyetler Birliği'nde sosyalizm Marks'ın yönetiminde kurulup bugünlere gelseydi, yine bu çerçevenin çok dışına çıkamazdı. Sovyetler Birliği'ndeki sosyalizm, hem o ülkenin somut özelliklerinin, hem de sosyalizmin evrensel özelliklerinin kaynaşmasından doğmuştur. Sovyet toplumu için *gerçek* (bizim menşeviklerin deyimiyle "reel") bir sistemdir. Tarihsel olarak çizilmiş bir çerçevedir. Üretim güçlerinin gelişmesine, üretim biçiminin olgunlaşmasına, kültürel düzeyin yükselmesine paralel olarak ve partinin bilinçli-aktif çabasıyla her geçen gün gelişiyor, gelişecektir.

Polonya'ya dönersek, öteki Doğu Avrupa ülkelerinde olduğu gibi Polonya'da da sosyalist devrim Kızıl Ordu'nun güçlü şemsiyesi altında, faşizmin belinin kırıldığı, burjuva muhalefetin güçsüzleştiği, siyaset sahnesinin boşaldığı koşullar altında gerçekleşmiştir.

Bir başka çok önemli nokta da, o güne dek sosyalizmin somut kuruluşu üstüne Sovyetler Birliği'nin tek örnek oluşu ve bu örneğin, sosyalizmin kuruluşunda elde ettiği üstün başarılarla ve faşizme karşı dünya halklarının kurtarıcısı olarak oynadığı büyük rolle herkesin gözünde

evrenselliğe eşit bir tanım kazanmasıdır.

Bu iki tarihsel özellik birleşince, Polonya'da kurulan sosyalizm Sovyetler Birliği'ni kopye etmiştir. Burada öznel hatalar önemli bir rol oynamıştır. Yalnız şunu unutmamak gerekir ki, bu ülke Avrupa ülkesiydi. Evet Doğu Avrupa, az gelişmiş Avrupa, ama Avrupa. Onlar Çarlık Rusyası'ndan gelmediler. Dolayısıyla bu ülkenin demokratik alışkanlıkları ve istemleri Rusya'dan daha güçlüydü. Ona göre bir yapı kurulması gerekirdi. Parti bu isteği karşılayamadı.

Örneğin, sendikalar sorunu. Lenin'e göre sendikalar, yalnız kapitalizm altında değil, sosyalizmde de devlete karşı işçi sınıfını savunmakla yükümlü gerçek sınıf örgütleri olmak zorundadır. İşçi sınıfını kendi devletine karşı korumak da neymiş diyenler çıkabilir. Ama Lenin öyle demiyor. Kendi devleti de olsa hatalar yapabilecek, yanlışlar yapabilecek bir devlettir. Devletin yapabileceği yanlışlara karşı sendikaların işçi sınıfının çıkarlarını koruyabilmesi gerekir.

Sosyalizmde sendikaların bu rolünün tanınmasını istemek haklı bir istektir. Ve doğal olarak Polonya'da ve öteki Doğu Avrupa ülkelerinde kendisini Sovyetler Birliği'nde olduğundan çok daha güçlü hissettirecektir. Biz Leninizmi uygu-

lamak, izlemek zorundayız. Çünkü Leninizm yaşamı izliyor. Sendikalar konusundaki istek, yaşamda var olan gerçek bir istektir. Vermezsen belki bir süre yürütebilirsin, ama tepki birikir, birikir, birgün büyük bir sorun olarak çıkıverir. Hem de sınıf düşmanlarının yararlanmasına açık ve sosyalizmi gözden düşürmeye yardım eden bir sorun olarak çıkıverir. Polonya'da böyle oldu. Sosyalizm düşmanlarının haklı bir isteğe el koymalarıyla o haklı istek sosyalizme karşı bir istek olarak patladı: "Özgür sendikalar"! İşçi sınıfı bölünüyor. Sosyalizmin geleceği tehlikeye giriyor.

Polonya'da Komünist Partisi'nin haklı istemleri değerlendirememesi ve farklı görüşlerin dile getirilmesine olanak tanıyan bir yapı yerleştirememesi sonucunda, İran'da karşılaştığımız olgu, tersine çevrilmiş biçimde Polonya'da ortaya çıkıyor. Kilise güçleniyor.

Polonya'da kilise tarihsel olarak güçlüdür. Ama 30 küsur yıllık sosyalizmden sonra genç nesili haçlara iten nedir? Çünkü Polonya farklı görüşlere yer verilebilmesini isteyen daha demokratik bir toplum. Komünistler bu istemi dikkate almadı mı kilise hazırdır. Koskoca bir örgüt, en ücra köyde bile toplanabilecek bir yeriyle hazırdır. Böyle merkezi bir örgüt az

bulunur.

Polonya olaylarının ele aldığımız birinci nedenini özetlersek, Polonya'daki sosyalizmin, toplumun isteklerini karşılamaz biçimde, demokratiklik yanının geride kalışıdır.

İkinci neden, değişik düzeylerde tüm sosyalist ülkeleri derinden ilgilendiren bir nedendir: Tarım sorunu. Zaten grevlerin patlak verdiği somut nokta da tarım sorunuyla bağlıdır.

Polonya'da sosyalizmin kuruluş dönemi büyük ağırlığıyla Stalin'in ölümü sonrasına rastlar. Stalin'e yöneltilen en şiddetli eleştirilerden birinin, aşırı hızlı ve zorla kollektifleştirme olduğunu biliyoruz. Polonya'da sosyalizm kuruculuğu, bu eleştirinin derin etkisi altında ilerledi. Yavaş kollektifleşme. Öyle yavaş ki, bugün Polonya'da toprağın %80'i hala özel mülkiyettir! Hem de, verimi çok düşük küçük özel mülkiyet.

Nüfus sürekli artıyor, halkı beslemek gerekiyor. Endüstri sektörünü desteklemek gerekiyor. Bunlar için tarım üretimini arttırmak gerekiyor. Ne var ki, tarımsal üretimi arttırmak için sosyalist tedbirlerin etkinliği, tarımın yapısı nedeniyle düşük kalmaktadır. Tek bir yol kalıyor. Ancak tarım sektöründeki küçük çiftçiler *teşvik edilerek* üretim arttırılabilir. Teşviki kollektifleşme yönünde anlamazsan

yapılabilecek en etkili teşvik, tarım ürünlerinin fiyatlarını arttırarak daha çok üretmeyi çekici kılmaktır.

Bunun sonucunda etin, sütün vs. fiyatları durmadan yükselir. Bu ise, işçiden kesip çiftçiye vermek demektir. İşçi sınıfının sırtından çiftçiyi yaşatmak demektir. Olayların patlama nedeni de et fiyatlarının arttırılması olmuştur.

İşçi sınıfı, devrimi için tabii özveri yapacaktır. Ama bu özverinin açıkça işçi sınıfının önüne konması, yoğun ideolojik çalışmayla sınıfa benimsetilmesi gerekir. O zaman o sınıf seve seve özveri gösterir.

Ayrıca Polonya'da işçi sınıfının özverisi küçük çiftçiye de yaramıyor. Küçük çiftçi yine dağınık küçük özel mülkiyet koşullarında sürünüyor. Yani öyle bir durum ki, hem işçiler, hem küçük çiftçiler yanlış bir siyaset nedeniyle özveri yapıyorlar.

Kısaca değindiğimiz bu iki temel nedene ek olarak bir üçüncü neden, kapitalizmin bunalımının sosyalist ülkelerde de yansıyor oluşudur.

Pekçok siyasal ekonomi kitabında sosyalizmin ekonomik bunalımlarla uzak yakın ilintisi olmadığı, kapitalist ülkelerin bunalımının sosyalist ülkelere yansımayacağı yazar. Bu çeşit görüşler, yine model ve uygulama arasındaki

diyalektiği unutan, bilimsellikle ilgisi olmayan vulgarizm örnekleridir. Doğrudur, sosyalizm, toplumsal yasaların, işleyişlerin sırrına ermiş bir sistem olarak, bu yasaların insanlığın elinde birer ilerleme aracına dönüşmesidir. Ama bu doğruyu, sosyalizmin somut kuruluş sürecini oluşturan günümüz koşullarından soyutlayarak ele alamayız. Bugün iki dünya sistemi vardır, ama bir tek dünya pazarı vardır. Kapitalist sektör de, sosyalist sektör de onun parçalarıdır. Kapitalist ülkelerdeki enflasyonun, bunalımın sosyalist ekonomileri etkilemeyeceğini söyleyebilmek için gerçekten birşey bilmiyor olmak gerekir. Böyle söylemek, sosyalist ülkelerin, kapitalist ülkelerle ekonomik ilişkiler kurmadan yaşayabileceği anlamına gelir. Ki yaşayamazlar. Hiçbir ülke bunu yapamaz.

Tek bir dünya pazarının parçaları olan ülkeler birbirleriyle ekonomik ilişkilere girmeden yaşayamazlarsa, bunun sonucu karşılıklı etkileşmedir. Basit bir örnekle, kapitalist ülkelerde herşeyin fiyatı durmaksızın yükseliyor. Sosyalist ülkelerin, kapitalist ülkelerden almak zorunda oldukları malların fiyatları da yükseliyor. Altı ay önce ödediğin fiyatın iki katını altı ay sonra vermek zorunda kalınca, kapitalist ülkelerdeki ekonomik anarşi ve bunalım sosyalist ekonomi-

lere de zarar vermez mi?

Dördüncü neden olarak, ideolojik eğitimin büyük zaaflar taşıdığını söyleyebiliriz. Öyle ki, komünizm halkta, özellikle genç kuşaklarda heyecan uyandırmayan, klişeleşmiş, resmileşmiş bir durum kazanıyor. Oysa, sosyalist ülkelerde yaşanan güçlüklerin derinlemesine tarihsel anlayışı, emperyalizmin sağlıklı bir değerlendirmesi, detantın sağladığı vazgeçilmez yararlar yanında getirdiği zararlı yanların nasıl önüne geçilebileceği ancak etkin ve yoğun bir ideolojik çaba ile topluma benimsetilebilir.

Kısaca söylersek, Polonya olaylarının baş suçlusu partidir. İstemler özünde haklıdır. Alet edildikleri yön haksızdır.

Ne olursa olsun, Polonya olayları dünya komünist hareketinde ve dünya sosyalist sisteminde yeni bir dönem açacaktır. Dünya sosyalizminin somut koşullara ve öznel hatalara bağlı olarak olması gerekenden geride kalan demokratik yönü gelişecektir. Gelişmek zorundadır. Polonya'yı ele alırsak, işçi sınıfına karşı şiddet uygulamak, ya da çeşitli yöntemlerle istekleri eritmek ve eski yolu sürdürmek çıkar yol değildir. Komünistleri Polonya'da bir dış güç yapmaktan başka sonuç vermez.

Sosyalist sistem, emekçi yığınların *haklı*

istemlerini dile getiren bir demokratikleşmeye girmek zorundadır. Gelişmeler zorluyor. Partiler bunu görmedikçe düşmanlar yararlanıyor.

Hepimizin gönülden dileği, bu *demokratikliğin geliştirilmesi sürecine,* Marksizm-Leninizme karşıt bir yön verilmemesi, oportünizme, revizyonizme, Batıcılığa kapıların kapatılmasıdır. İşçi ve emekçi yığınlar için, Marksizm-Leninizmden daha gerçek bir demokratlık yoktur.

Polonya olayları Türkiyeli komünistlerin bugünkü tutumları için de önemli dersler taşıyor. Bizde bir söz vardır, "yanlış hesap Bağdat'tan döner" derler. İşte Polonya olayları bunu kanıtlıyor. Olaylar patlamadan önce partinin hatalı tutumu diye bir kavram yoktu. İşçi sınıfı grevlere çıktıktan sonra Polonya Birleşik İşçi Partisi Merkez Komitesi plenum topladı ve partinin ciddi hatalar yaptığını saptadı. Bu örnek bize güç vermelidir, bize moral vermelidir. Yanlışlar karşısında, gücümüz ne olursa olsun sesimizi yükseltme gücü vermelidir. Söylediklerimiz doğruysa olaylar kesinlikle o yöne doğru gelişecektir. Bizim hatamız çoğunluktan önce görmek ya da konuşmak olacaksa, o da hata değildir.

Polonya olaylarının bize verdiği bir ders de,

komünist partilerinin, sosyalist bir ülkenin partisinin bile derin yanlışlara düşebileceğidir. Tarihde çok oldu, bugün oluyor, yarın da olacaktır. Yanılmaz bir kişi, yanılmaz bir örgüt, yanılmaz bir yer yoktur. Böyle olunca, görevlerimizin katıyla arttığı ortadadır. Hangi düzeyde olursa olsun, "bizim için düşünürler" rahatlığı, yapışılacak değnek değildir.

Bizi Bekleyen Görev

Yaşadığımız gerçekten karmaşık uluslararası ve ülke içi durumda, Türkiyeli komünistleri ve işçi sınıfımızı çok zor ama tüm dünya açısından can alıcı öneme sahip bir görev bekliyor. Anadolu'da devrimi gerçekleştirmek. Bu devrimin ekonomik, toplumsal, siyasal, stratejik, ideolojik sonuçları dünya çapında olacaktır.

Dünyanın bu parçasında sosyalizme açılacak ileri demokratik halk devrimini gerçekleştirebilmek için, dünya komünist hareketinde de yanlışlar yapılabileceğini akılda tutarak devrimin yolunu kendimiz çizmemiz; Marksizmin devrimci özünü her türlü saldırıya karşı korumamız gerekir. Bunun için, dünyayı tanıyan, gerçek

proleter, gerçek aydın kadrolar geliştirmek zorundayız.

Türkiye komünist hareketi hiçbir gelgeç çizginin, çıkarın kuyrukçusu olmayacaktır. Marksizm-Leninizmden, dünya devriminden, uygarlığın, insanlığın gelişiminden, halkların ve halkımızın mutluluğundan başka hiçbir şey davranışlarımızı belirlemiyor, belirlemeyecektir.

***

Partimizin 60. kuruluş yıldönümünde, tüm ülkelerin toplumsal gelişmeden yana, emperyalizme ve faşizme karşı güçlerini Türkiye devrimine destek kampanyası örgütlemeye çağırıyoruz.

Dünya işçi sınıfının öteki birliklerini, Türkiye işçi sınıfına etkin destek vermeye çağırıyoruz.

Tüm ülkelerin komünistlerini, Türkiye devrim güçlerine en aktif destek vermeye çağırıyoruz. Dzerjinskilerin, Lüksemburgların, Armandların, Kuusinenlerin tutumu yolumuzu aydınlatsın.

Anadolu devriminin ayrılmaz parçası olan Kürdistan komünistlerini, ulusa değil, sınıfa göre belirlenen komünist partisinde yerlerini almaya çağırıyoruz.

Tüm partisiz komünistleri, komünist partisinde yerlerini almaya çağırıyoruz.

Partimizin 60. kuruluş yıldönümünde, halkının kurtuluşu için yaşamını yitiren tüm devrimcileri, alanlarda ve hapislerde çarpışan devrimcileri selamlarız.

Yurdun her yanında, namlu ucunda, bıçak altında savaşan komünistleri, en başta TKP Leninci Eşgüdüm Komitesi üyelerini coşkuyla selamlarız.

Burjuvazinin zindanlarındaki, işkence masalarındaki yoldaşlarımızı saygıyla selamlarız. Onların, cellatın elinde gösterdikleri inanç, demir suskunluk, uzlaşmazlık partimizin onurudur, bilincidir.

Partimizin 60. kuruluş yıldönümünde, komünizm uğruna yaşamlarını feda eden aziz ölülerimizi, 15'leri, Baranerleri, Barış Yıldırımları, Talip Öztürkleri, Ali İhsan Özgürleri, gencecik filizimiz İnanç Seçiç'i saygıyla selamlıyoruz. Sözümüz komünist sözü, kinimiz sınıf kinidir. Yemin ederiz ki, uğruna toprağa düştükleri komünizm ülküsü, dağ çiçekleri gibi açacak, koca bir Anadolu olarak yükselecektir.

Yaşasın Türkiye Komünist Partisi!

Yaşasın komünizm!

Türkiye Komünist Partisi Leninciler Konferansı Kararları 1980

İŞÇİNİN SESİ YAYINLARI 13

Sınıf Savaşının Vardığı Aşama ve Komünist Partisi'nin Taktikleri

R. Yürükoglu

ÜÇÜNCÜ BASIM

İŞÇİNİN SESİ YAYINLARI 14

KÜRT SORUNU

yazılar

Süleyman Sakalı

İŞÇİNİN SESİ YAYINLARI 15

R. Yürükoğlu

Propaganda ve Ajitasyonun Güncel Sorunları

İŞÇİNİN SESİ YAYINLARI 17 £1.00